

PREMIUM

Dominee Dennis Woodward pakt in het Zeemanshuis in Schiedam mutsen in die hij aan boord van schepen uitdeelt. © Jan de Groen

Hoe de havendominee met bijbels en telefoonkaarten zeelui door de kerst helpt

GELOOFDe Rotterdamse haven ligt vol schepen met zeelieden die kerst ver weg van huis en gezin vieren. Havendominee Dennis Woodward (36) steekt ze een hart onder de riem. Met een babbel, gebreide mutsen, bijbels en telefoonkaarten.

Leon van Heel 22-12-18, 09:00 Laatste update: 22-12-18, 11:15

•

De havendominee bij de olietanker Sten Aurora. © AD

„Heeft u simkaarten?” Dominee Dennis Woodward trekt een paars mapje uit zijn rugzak en spreidt zijn aanbod uit over de tafel. Hij is net aan boord gestapt van het schip Sten Aurora en hoort meteen de vraag die hij als geestelijk verzorger in de Rotterdamse haven zo vaak van de zeelieden krijgt. Jon Rey Veralla uit de Filipijnen bekijkt de kaarten kritisch. Volgens dominee Woodward zijn die van de Britse internet- en telefoonaanbieder ‘3’ het allerbeste. „Voor Whatsapp en Messenger, je moet er niet allerlei films mee downloaden.”

Woodward is dominee én telefoonkaartenverkoper, zegt hij. „Het is zó belangrijk dat zeelieden contact houden met hun familie. Soms zijn ze een heel jaar van huis op een schip zonder gratis wifi. Ik bekommer me om hun welzijn. Ik bied ze de verbinding aan met de familie. Ik bied ze ook bijbels aan, voor de verbinding met God. Geloof kan steun en hoop bieden wanneer je lange tijd van je vrouw en kinderen bent verwijderd.”

In gesprek met Jon Rey Veralla, over telefoonkaarten. © AD

De Sten Aurora ligt aan één van de steigers bij olieoverslagbedrijf Vopak in de Europoort. Het schip biedt een weids uitzicht op de grote, witte opslagtanks. Veel meer van Rotterdam zullen de opvarenden niet zien. Schepen liggen hoogstens een paar dagen in de haven en dan is er geen tijd voor uitstapjes. „Dit is de wereld achter onze levensstijl”, zegt Woodward. „We denken allemaal dat onze spullen op magische wijze verschijnen, terwijl zeelui voor ons rennen en vliegen. Ik ben zelf verantwoordelijk, want ik verwacht ook dat mijn bestelling de volgende dag binnen is.”

Dominee Dennis Woodward (36) is de zoon van een Britse vader en een Nederlandse moeder. Hij groeide op in het Brabantse Mierlo, ging naar de Hoge Hotelschool in Maastricht en koos daarna voor de kerk. De Anglicaanse kerk van zijn vader. Hij studeerde theologie in Cambridge en ging aan de slag als voorganger in Londen en Tonbridge. Niet de gelukkigste periode van zijn leven, zegt hij nu. „Mensen kwamen naar mij toe, terwijl ik naar hen toe wil gaan.” Een personeelsadvertentie in het blad van de Anglicaanse kerk bracht verlossing. „Tussen al die grijze pagina’s een kleurenfoto van een olietanker voor een ondergaande zon. De Britse welzijnsorganisatie The Mission to Seafarers zocht een *port chaplain* voor de Rotterdamse haven.” Kapelaan in de haven waar hij op de basisschool een spreekbeurt over hield. Tweektaligheid was een pre. „Deze vacature was me op het lijf geschreven.”

Nu begint zijn werkdag met het bekijken van de website MarineTraffic om te zien welke schepen hij kan bezoeken. Voordat hij zijn bestelbus richting de haven stuurt, brengt hij zijn 4-jarige dochter naar school – hij heeft ook nog een zoon van zes maanden - en rijdt hij langs het zeemanshuis in Schiedam. Bij het *International Seafarers’ Centre The Flying Angel* aan de Admiraal Trompstraat liggen dozen vol mutsen en sjaals. Britse vrouwen breien ze en Woodward en zijn collega’s delen ze over de hele wereld uit aan de zeelui. Ze gaan bovenin zijn rugzak. „Onderin zitten de bijbels, dat is de basis.” Hij pakt zijn witte bouwhelm en gele werkjas en dan is hij klaar voor vertrek.

Boordje

Het witte boordje boven zijn geruite overhemd maakt duidelijk dat hij een geestelijke is. En anders zijn ‘Hellooooo! Mission to seafarers!’ waarmee hij al op de loopbrug de bemanning begroet.

De telefoonkaarten liggen nog steeds op tafel voor Jon Rey Veralla, maar het gesprek heeft een andere wending gekregen. Er zijn vier collega’s aangeschoven in de gemeenschappelijke ruimte van het schip. In oktober is de eerste kerstversiering opgehangen, een papieren Merry Christmas-slinger voor de ramen en flikkerende lampjes boven de gordijnen. In de hoek staat een kerstboom. Naast een drumstel van de [Sten Aurora Band](#), het bandje van de bemanning. Veralla (40) en zijn collega’s vertellen Woodward over hun favoriete Youtube-filmpjes (‘[katten versus komkommers](#)’), de Koreaanse films die ze graag zien (‘Rijke jongen krijgt wat met een arm meisje’), de lange maanden op zee (‘mijn ouders zijn trots dat ik in zoveel landen kom’), zelfvarende schepen (‘in de toekomst blijft bemanning nodig’), dat ze altijd en overal rijst eten (‘*rice is life*, we eten zelfs spaghetti met rijst’) en over hun vaderland. Woodward moet de Filipijnen bezoeken, vinden ze. Vanwege de mooie stranden en de mooie vrouwen.

De predikant schiet in de lach. Wijzend naar zijn boordje draagt hij ze op berouw te tonen. Het is het enige moment dat het over geloof gaat. „Het was een goed gesprek”, zegt Woodward achteraf. „Ik hoop dat het gevoel blijft dat dit leuk was, van ‘dit was even lachen’. Als ze een dieper gesprek met me willen, vragen ze dat.” Dat hij Anglicaans is en zij rooms-katholiek maakt ze niet uit. „Soms willen ze dat ik met ze bid. Het gaat in de eerste plaats om welzijn. Het liefst zou ik ze willen meenemen naar een park om met ze te voetballen. Of op excursie naar een molen.”

Goedkoop

Jeffrey past mutsen met de dominee. © AD

Op de meeste schepen die hij bezoekt, komt de bemanning uit de Filipijnen, of het nu de Noorse Sten Aurora is, de Griekse Delta Victory of de Italiaanse FT Quatro. Meer dan de helft van alle zeelieden op de wereld is Filipijns. „Omdat ze flexibel zijn en goedkoop.” Ze werken keihard voor een salaris dat voor Filipijnse begrippen riant is, zegt Woodward. „Ze verdienen drie keer zoveel als hun landgenoten.” Op de Delta Victory spreekt de 43-jarige Jeffrey die met het geld dat hij verdient de medicijnenstudie van zijn dochter betaalt en de rest in vastgoed wil steken.

Jeffrey heeft een contract van zes maanden. Beter dan het 12-maanden contract dat hij vroeger nog wel eens had. „Die laatste maanden was ik doodop.” Met de kerst is hij aan het werk, zegt hij. Door zijn zeemansbestaan vierde hij het feest maar een enkele keer thuis. „Kerst aan boord is gewoon als elke andere dag.”

Misschien dat zijn kapitein op kerstavond een nachtmis houdt. Dat is volgens Woodward gebruikelijk. De ene kapitein pakt meer uit dan de ander. „Als ze een goede hebben, zorgt hij voor een varken aan het spit. Een Filipijns feestmaal.”

De havendominee in z'n zondagse gewaad. © Jan de Groen